

"וַיֹּרֶם מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ וַיָּרָא אֶת הַסַּלַע בְּמִטְּהוֹ פְּעֻמִּים וַיֵּצְאוּ מִיָּם רַבִּים וַתֵּשֶׁת הָעֲרָה וּבָעִירָם."

(במדבר כ, יא)

תמות נפשי עם ישראל

אני מתבייש לשאול, ואני שואל את עצמי מי נתן לי רשות לשאול, אך רק בגלל שאני רוצה לדבר בשבחו של משה, אני מרשה לעצמי לפתוח בשאלה מציקה, ובעזרת ה' מתוכה נגיע לדבר בשבחו של אדון הנביאים, מושיעם של ישראל ואביהם של ישראל.

למה משה חוטא? איך ניתן להבין איש כל כך קדוש שעושה תמיד רק את רצון ה' ומוסר נפש, איך הוא עובר על רצון ה' באופן כזה או אחר?

ונראה לומר בס"ד, שבכל מהלך חייו משה רבנו מוסר נפש על ישראל, ומוכן לוותר על כל עצמיותו כדי לגרום לבניו היקרים להצליח. גם כאן נוהג משה רבנו כדרכו בקודש.

הרי מצינו מחלוקת בחז"ל אם דור המדבר יש להם חלק לעולם הבא, כמובא בגמרא [סנהדרין קח, א] "דור המדבר אין להם חלק לעולם הבא", ואין עומדין בדין, שנאמר במדבר הזה יתמו ושם ימותו - דברי רבי עקיבא. רבי אליעזר אומר: עליהם הוא אומר אספו - לי חסידי כרתי בריתי עלי זבח".

זה לא פשוט. לדעת רבי עקיבא אין לדור מדבר חלק לעולם הבא. לכן היה צריך הרבה זכויות כדי להציל אותם. רק למשה רבנו יש את הכח הזה. אם משה רבנו ימות ויקבר במדבר, הוא יקום בתחיית המתים ויכניס את דור המדבר לארץ ישראל. וכשמשה יחזיק בידם לא יהיה מי שימנע בעדו מלעשות זאת. הא יתקן את דור המדבר ויגאלם גאולת עולמים.

את כל זה ידעו עם ישראל ידע. בדבר תורה אחר הסברנו שעם ישראל רצו (במודע או שלא במודע) שמשה רבנו ימות גם הוא במדבר, וכך בזכותו ייגאלו ויינצלו לעתיד לבוא.

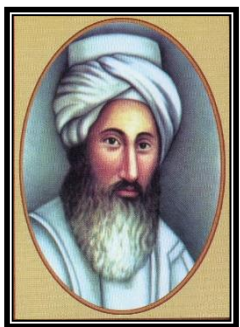
הקב"ה גרם משה שיבחר למות בחז"ל ויקבר במדבר למען עמו, אך לעם אסור לעשות זאת.

כעת, אחרי ראות משה שעם ישראל מנסה להפיל אותו שימות במדבר כדי שיציל אותם בעתיד ויכניסם לעולם הבא ולארץ ישראל, ושה הסיכוי היחיד שלהם, הבין זאת משה, אלא רואה הוא שהם מנסים להשיג זאת ע"י שהם מנסים את ה' שוב ושוב וחוטאים שוב ושוב, ולכן העדיף למסור נפש למען עמו שיכנס החץ בו ולא בילדיו, ועדיף שהוא יחטא פעם אחת וייענש וימות איתם ויביאם לעתיד, מאשר להשיג זאת ע"י עוד ועוד חטאים של ישראל, כי אם הוא לא יחטא הם ינסו שוב ושוב להחטאו ובזה יגדל עונשם. והוא פירוש יקר.

אתה הראת לדעת עד כמה מסר משה רבנו את נפשו למען עמו. ולימוד זכות אדיר יש על משה, שעשה עבירה לשמה, ללא שום נגיעה (שהרי מצד עצמו רצה מאוד להיכנס לארץ ישראל), וכל זה למען שמו יתברך שלא ירבו ישראל לחטוא.

תורת החיד"א

פה - היא מלכות, כמו שכתוב בפתיחת אליהו. והוא גימטריה מילה, כי ההוא צדיקא בשביעאה אתאחיד. ותיבת פה עם הכולל גימטריה אלהים [דבש לפי פ, כו]

לא. הוא התרומם לרמה של "ראש כולל", הוא מייסד לימוד תורה ברבים, והלימוד אצלו "בבית", בזכותו ובאחריותו.

הוא מרכז את הלימוד, הוא מזכה את הרבים בלימוד הזה, ובכך גם מפאר את שמו יתברך, וגם מכפיל את הפאר בגלל הצניעות שהכל נעשה בשקט ובלי שום פרסומת. ה' יברך אותם אמן.

ילקוט יוסף

סימן שלו-עלייה באילן ודריכה על עשבים בשבת

א. אין עולין באילן בשבת, בין אילן לח בין אילן יבש. ואין נתלים בו, ואין נשענים עליו, ואין משתמשין במחובר לקרקע, שמא יתלוש ויקצור בשבת.

ב. עלה באילן בשבת בשוגג, מותר לירד ממנו. אבל אם עלה באילן במזיד, אסור לירד ממנו בשבת.

ואם עלה לאילן מבעוד יום אף אם עלה במזיד מותר לירד משחשכה. ויש אומרים דהני מילי כשהיה בדעתו לירד מבעוד יום, אבל אם לא היה דעתו לירד מבעוד יום, לא ירד משחשיכה, כיון שהיה בדעתו לשהות שם באיסור.

ג. אף שאין משתמשים באילן בשבת, מכל מקום כשסועדים בליל שבת בחצר הבית, כגון בימי הקיץ החמים, מותר להניח נר שבת או מנורה חשמלית מבעוד יום על גבי אילן שבחצר, ואין לחוש שכאשר יכבה הנר יקחנו משם, ונמצא משתמש במחובר. שהרי בלאו הכי הנר אסור בטלטול בשבת.

אבל ביום טוב אין מניחין נר על גבי אילן, ואפילו מבעוד יום, שמאחר ומותר לטלטל את הנר ביום טוב, יש לחוש שמא יקח את הנר מהאילן ביום טוב, ונמצא משתמש באילן ביום טוב.

ד. מותר להשאיר כביסה תלויה על החבל בשבת, גם אם החבל קשור משני צדדיו לאילנות.

ה. מותר לילך על גבי עשבים בשבת, בין אם הם לחים בין אם הם יבשים, למרות שהעשבים נתלשים מכח דריסתנו עליהם, שהרי אינו מתכוין לתלוש.

ו. וכן מותר לשבת או לשכב על הדשא בשבת, או לפרוס שמיכה או מחצלת בשבת על הדשא, ולשבת עליה, ובלבד שיזהר שלא יתלוש בידים מן המחובר.

סימן שלו - מלאכת זורע

א. הזורע בשבת כל שהוא חייב. אחד הזורע זרעים ואחד הנוטע אילנות ואחד המבריך ואחד המרכיב, כל אחד מאלו הרי הוא בכלל מלאכת זורע האסורה בשבת.

ב. וכן הזומר את האילן כדי שיצמח, כדרך שבעלי כרמים עושים, הרי זה חייב משום זורע.

